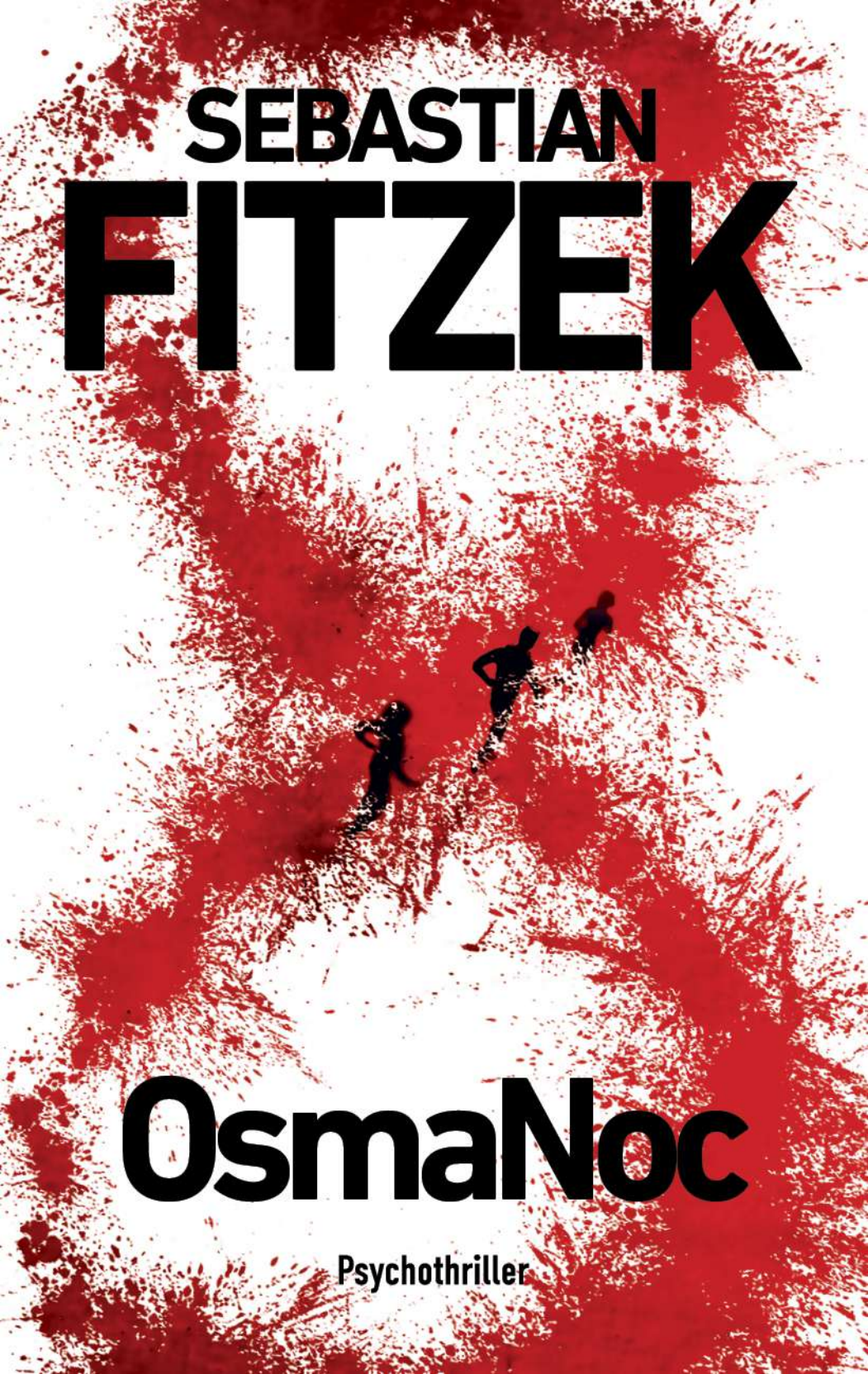

The background of the entire cover is a dense, chaotic pattern of red splatters and streaks on a white base. In the center of the cover, there are three black silhouettes of people running or moving quickly, positioned diagonally from the lower left towards the upper right.

**SEBASTIAN
FITZEK**

OsmaNoc

Psychotriller

Velkou lež stačí dostatečně často opakovat,
a lidé jí nakonec uvěří.

Joseph Goebbels
nacistický ministr propagandy

Toto je pravdivý příběh!*

* Nevěřte nikomu, kdo vám slibuje pravdu dřív,
než začne vyprávět svůj příběh.

Prolog

Měsíc poté

Máte hovor.“
Dr. Martin Roth, psychiatr s nečekaně hladkou, na primáře snad až příliš chlapeckou tváří, jí podával sluchátko, ale ona měla strach.

Samozřejmě se těšila, že pro změnu uslyší jiný hlas než ty, které denně slychala od svých terapeutů a spoluvězňů, i když dr. Roth nesnášel, když ostatní pacienty takhle označovala. Ale najednou ji zachvátila děsivá představa, že se sluchátko v její ruce v okamžiku, kdy druhý hlas promluví, rozžhaví do běla a spálí jí zjizvenou lebku. Bála se, že z něj vyšlehne plamen, který jí pronikne bubínkem až do mozku. Byl to pochopitelně nesmysl. Ale podle ní to nebyl takový nesmysl jako běžné pověry – jistěže můžete kupříkladu rozbít zrcadlo, a přesto vyhrát v loterii. A rozhodně to nebylo tak absurdní jako snová víla, již po celé dětství považovala za skutečnou. Báječný vynález, který její matka vytahovala ze šuplíku, kdykoli se jí nechtělo číst pohádku na dobrou noc. „Když hned teď zhasneš, snová víla ti ráno něco nechá za dveřmi. Můžeš si něco přát!“

Čokoláda.

Někdy si přála princeznovské šaty nebo domeček pro panenky. Ale většinou si přála sladkosti, protože malá přání snová víla – jak brzy zjistila – občas splnila. Na ta velká máminy výčitky svědomí obvykle nestačily.

Kdyby teď její matka stála vedle nemocniční postele na uzavřeném oddělení číslo 17, dala jí pusu na nos a vytasila se se snovou vílou, chytila by se její ruky jako tonoucí stébla a s očima rozšířenýma hrůzou by vykřikla:

„Přeju si, aby se to nikdy nestalo!“

Panebože, tolik si to přeju!

A pak by se rozplakala, protože už jí dávno není pět a je příliš velká, než aby věřila na přání a na zázraky. Přestože právě to zrovna potřebovala.

Zázrak, který by všechno, co udělala a co nakonec vedlo k takovému krveprolití, děsu a zoufalství, vzal zpět.

„Ale jen smrt vrací ručičku na nulu.“

To jí Oz opakoval mockrát a pravda je, že člověk nepotřebuje bůhvíjaké životní zkušenosti, aby na to přišel. Všechno je stvořené k tomu, aby se to jednou porouchalo: lednička, láska, rozum.

Dnes už nedokáže přesně říct, kdy přišla o rozum.

Nebo ano. Nejspíš se to stalo v den, kdy spolu byli naposledy v kontaktu.

Chvilí před půlnocí. Když Oz, o němž kromě té hloupé přezdívky nevěděla skoro nic, ukázal po telefonu svou pravou tvář, aniž přitom prozradil svou identitu.

„Proč to prostě nestopneme?“ zeptala se ho. Měla slzy na krajíčku, protože jí došlo, že Oz nikdy neměl v plánu dovést tenhle experiment do poklidného konce. Využil ji. Hůře a surověji než kdokoli před ním.

„Proč bychom měli?“ opáčil.

„Protože takhle to přece nikdy nemělo být!“

„Život se nedá naplánovat, holčičko. Je to proces poznání. Věci se dějí a my přihlížíme.“

„Jenže my nejsme diváci. My jsme *to* stvořili.“

Oz se zasmál a ona si představila, jak vrtí hlavou bez tváře.

„Měli jsme nápad. A jak říká už Dürrenmatt ve *Fyzicích*, jakmile je myšlenka vyslovena, už ji nelze vzít zpátky. Pokud teď vycouváme, naše dílo dokončí jiní.“

„Pak ale neponeseme vinu!“

„Ale ano. Jsme vinni od chvíle, kdy jsme experiment spustili. Jestli teď někdo umře – a k tomu dojde –, pak jen proto, že jsme vrahům vnukli nápad. Jsme inspirací pro zlo.“

„Ale to já jsem nikdy nechtěla!“

Třásla se tolik, až jí svět kolem připadal jako rozklepaný záběr z kamery.

„S tím já nemůžu žít.“

„Obávám se, že budeš muset.“

„Na kolenou tě prosím.“

„Abych udělal co?“

„Přestal s tím.“

Zasmál se. „Jsme krůček od průlomu. Teď přece experiment zastavit nemůžu? To by bylo jako vylít hotovou vakcínu, aniž bychom ji otestovali. Vědecký coitus interruptus.“

Vakcína.

To slovo v ní něco vyvolalo: „Tak to udělejme jako Salk.“

„Jako kdo?“

„Jonas Salk. Muž, který porazil dětskou obrnu. Nejdřív vakcínu vyzkoušel na sobě.“

Ticho.

Zjevně ho tím nápadem zaskočila. Zdálo se, že o něm skutečně přemýšlí. Do toho mlčení pak znovu řekla: „Udělej to jako Salk. Použij nás jako pokusné králíky.“

Když konečně odpověděl, v první chvíli nemohla uvěřit, že s ní opravdu souhlasí.

„To vůbec není špatný nápad. Beru na vědomí.“

Přikývla. Cítila úlevu, ale zároveň strach. A ten ještě zesílil, když dodal: „Tvoje jméno už na seznamu je.“

Srdce jí na vteřinu vynechalo.

„A ty? Co ty?“

„Nemůžu se zúčastnit.“

„Proč ne?“

Ty zbabělče. Zbabělý hajzle!

„Jsem jiný než ty.“

„A v čem se, prosím pěkně, lišíme?“ zeptala se.

Kromě poctivosti, vřelosti a srdce?

„Nemám chuť umřít,“ řekl a zavěsil.

Potom se jí už nikdy neozval.

Ignoroval její telefonáty.

A také její výkřiky.

Když před ní stál chlap s pepřovým sprejem.

Když se jí roztráštělo sklo přímo vedle hlavy.

Nebo když křičela jako o život, zatímco se jí muž s igelitovým pytlím na hlavě snažil vrazit nůž do oka.

Přitom byl Oz celou dobu u ní.

Pozoroval ji.

Číhal.

Špehoval ji.

Tím si byla jistá.

Stejně jistá, jako že neexistuje žádná spánková víla.

A že ústav, v němž teď leží, už do konce života neopustí.

Přestože se na ni doktor Roth občas díval tak, jako by příběhu, který mu vyprávěla, skutečně věřil.

Možná ale byl jen dobrý herec a myslel si svoje.

A mohla mu to mít za zlé?

Vždyť i ona sama sotva dokázala rozlišit, jestli to všechno opravdu prožila, nebo jestli to byl jenom perverzní zlý sen.

„Máte hovor,“ zopakoval šepem doktor Roth. Pořád stál vedle ní a ona se tak ponořila do vzpomínek, že na něj úplně zapomněla. Konečně od něj převzala telefon.

„Kdo je tam?“ zeptala se a muž na druhém konci uvedl falešné jméno. Ale jeho hlas zněl skutečně a ona si s úlevou oddechla.

Díky bohu. Je to on!

Vděčně se na svého psychiatra usmála.

Bylo dobře, že doktora Rotha poslechla.

Měl pravdu, když ji přemluvil k tomuhle rozhovoru.

Zatraceně, nikdy by si nepomyslela, že bude tak příjemné telefonovat s mrtvým.

*You better run
Cause we got guns
(...)
We're killing strangers
So we don't kill the ones that we love*
(Raději utíkej, protože máme zbraně
(...)
Zabíjíme cizí lidi,
abychom nezabíjeli ty, které milujeme)

Marilyn Manson
„Killing Strangers“

*Když nějaká skupina šíří nenávist na internetu,
nevidí za tím, co dělá, nic problematického. Jednotlivci se
přidávají, protože se přidávají všichni.*

Herbert Scheithauer, profesor psychologie, Svobodná univerzita Berlín
„YouTube-Hetzjagd. Ein Ort für anonymen Hass“,
Süddeutsche Zeitung, 14. 12. 2013

*Masy nikdy netoužily po pravdě.
Odvrací se od faktů, které se jim nelíbí,
a raději zbožšťují bludy, pokud jsou dostatečně svůdné.
Kdo je umí oklamat, stane se snadno jejich pánem,
kdo se je pokusí poučit, stává se jejich obětí.*

Gustave Le Bon (1841–1931), francouzský lékař
a zakladatel psychologie davu

1. kapitola

Ben
O měsíc dříve

Benovi se trásly ruce.

Nebylo to nic neobvyklého, trásly se mu často. Vždycky, když věděl, že zase ztratil kontrolu. Jeho prsty byly jako seizmograf. Nervózní antény, už dopředu zaznamenávající otřes, který mu opět strhne půdu pod nohama.

A přitom dnes přišel dřív, než bylo třeba. Aby to tentokrát nepodělal. Jenže jak to vypadalo, nezvládne to ani teď.

„Mrzí mě to,“ řekl Lars, kytarista jeho kapely, a ten melancholický tón dokonale seděl k jeho výrazu: tvářil se jako smutný baset.

Ben se nejistě usmál a ukázal na bicí soupravu, kterou už někdo postavil. Bubny byly čerstvě naleštěné a zbavené prachu. Stojany na činely se ve světle hotelového baru leskly jako chromovaný výfuk nové motorky.

„Hele, já vím, že to minule byla bída. Ale dneska večer to dám,“ řekl.

Kytarista, což byl zároveň lídr kapely, típl cigaretu do popelníku a s politováním zakroutil hlavou. „Nejde to, Bene. Mike řekl ne.“

„Je tady?“

Ben se podíval na hodinky. *Ne*. Hotelový manažer nikdy nechodil tak brzy. Bylo 17:20. Do začátku zbývalo ještě víc než půl hodiny, ale bar už měl otevřeno. Dva postarší chlápci v šedých oblecích a sešlapaných botách se u pultu smáli a vesele klábosili. V jednom z kožených boxů, které vypadaly pohodlně, ale byly tvrdé jako beton, si nějaká dvojice dávala drink po práci.

To byl ten problém s hotelem Travel-Star poblíž areálu výstaviště pod berlínským vysílačem. Na první pohled působil jako slušný hotel střední třídy. Ale jakmile se na něj člověk podíval zblízka, pochopil, proč ty dvouhvězdičkové recenze: personál byl sice příjemný, ale spáry v koupelně byly plné plísně.

Že Travel-Star není žádný Adlon, bylo jasné už z ceny padesát devět eur za noc. A taky z toho, že tady každou sobotu hrávali *Spiders*. Nejslavnější kapela světa? Ani omylem. Ani nejlepší coverband v Berlíně, upřímně řečeno.

Když Ben nastoupil ke *Spiders* jako bubeník, sám sebou opovrhoval. Ještě před čtyřmi lety hrál svoje vlastní rockové songy v *Quasimodu*. Dneska mohl být rád, když mu přiopilí obchodní zástupci během skladby „YMCA“ od Village People nehodili do obličeje koktejlovou třešeň. Stal se z něj hudební prostitut. Prodával se jako bubeník hrající výtahovou muziku. Nikdy by si nepomyslel, že jednou bude muset o tenhle ubohý džob dokonce škemrat. A přitom měl vědět, jak to chodí. Tolikrát si myslel, že víc už klesnout nemůže, a přece se pokaždé propadl ještě o patro níž.

„Hele, fakt ten kšeft potřebuju. Dlužím na výživným. A víš přece, že moje dcera zrovna...“

„Jo, jo, vím. A to s Jule mě mrzí, vážně. Ale i kdybych chtěl, nejde to. Vykašlal ses na zkoušky, po tom, co...“

„Zkoušky? Co se jako musí zkoušet na Kool & the Gang?“

„... po tom, co ses při posledním vystoupení poblil vedle kopáku. Museli jsme kvůli tobě zrušit celej set. Stálo nás to šest stovek!“

„Byla to chyba, pitomá chyba. Víš, že už nepiju. Prostě to byl podělanej den, to víš taky. Znova se to nestane.“

Lars přikývl.

„Přesně tak. Nestane. Promiň, kámo. Už za tebe máme náhradu.“

Náhradu.

O čtyři minuty později seděl Ben na lavičce kousek od

vchodu do hotelu a pozoroval, jak na blízkém autobusovém nádraží manévruje dálkový autobus. Napadlo ho, že by to byl vlastně docela dobrý nápis na náhrobek:

Zde leží Benjamin Rühmann.

Bylo mu teprve devětatřicet.

Ale nebojte se,

náhradu už jsme za něj našli.

Obvykle to šlo rychle. Tohle už byla čtvrtá kapela, která ho vyrazila. Když nepočítá *Fast Forward*. Kapelu, kterou sám založil a odešel z ní těsně předtím, než měla svůj první velký hit. První z mnoha. *Fast Forward* právě v rámci turné po Státech vystupovali v Tonight Show v New Yorku.

Benovo poslední interview bylo pro rubriku jednoho ekonomického magazínu: „Sláva na dosah – lidé, kteří se málem stali hvězdami.“ V článku ho přirovnali k Tonymu Chapmanovi. Chlápkovi, který v roce 1962 seděl za bicími v londýnském *Marquee Clubu* při prvním oficiálním vystoupení kapely jménem *Rolling Stones* a krátce nato z ní z vlastní vůle odešel.

„U mě ale o žádný *vlastní vůli* nemůže bejt řeč,“ pronesl Ben nahlas. Starší dáma, která ho právě mījela, se na něj polekaně podívala. Táhl za sebou hnědý kufr na kolečkách, a Ben chvíli zvažoval, že by jí s ním cestou k autobusům pomohl. Z čela jí stékal pot, v tom vedru se nebylo čemu divit. V Berlíně už tropické srpnové dny bývaly vzácností, ale dnes se zdálo, že teplota ani v noci neklesne pod osmadvacet stupňů. Ledaže by to zachránila bouřka. Na obloze už se začínaly stahovat mraky.

Ben pozoroval téměř pravoúhlý mrak se zubatými okraji, připomínal mu starou televizi s anténou, a najednou ucítil v ústech pachů levného vína.

Kyselý dozvuk vzpomínky na tu noc, kdy se opil před televizí, nesmyslně, ale nikoli bezdůvodně.

PRAVDA, VÝMYSL ŠÍLENCE, NEBO VĚDECKÝ EXPERIMENT?

**Je 8. srpna, osm hodin a osm minut večer.
Pronásleduje vás 80 milionů nepřátel.
Přežijete osmičkovou noc?**

Představte si, že existuje loterie smrti. Kdokoli může uvést jméno člověka, kterého nenávidí. Každý rok 8. srpna organizátoři vylosují jedno z navržených jmen a zveřejní jej. Vybraný jedinec je na jednu noc postaven mimo zákon. Kdokoli ho může beztrestně zabít a za odměnu získá deset milionů eur. Nikdo neví, jestli je to skutečnost nebo výmysl chorého mozku.

Ben Rühmann se topí v problémech. Nedokáže se uživit hudbou, opustila ho manželka a není schopen platit nájem. Jeho dcera zůstala po nehodě na invalidním vozíku. Nyní po pokusu o sebevraždu leží v kómatu. To už ani nemůže být horší – a přece se to zhorší: Ben zjistí, že jeho jméno vylosovali v loterii smrti. Není v tom sám, další obětí je studentka psychologie Arezu. Pomohou si navzájem?

Jejich jména a fotografie jsou všude. Hrozí jim smrtelné nebezpečí, vždyť kdo by nechtěl vyhrát deset milionů eur? V osm hodin a osm minut večer začíná závod na život a na smrt. Hordy krvelačných lovců povzbuzených alkoholem a toužících po výhře táhnou ulicemi a ve štvanci jim vydatně pomáhají sociální sítě. Jak skončí toto šílenství? Zvítězí zdravý rozum? Sotva, deset milionů eur je příliš velké lákadlo.

**SEBASTIAN
FITZEK**

je hvězdou německého psychotrilleru. Narodil se v Berlíně, vystudoval právo a po ukončení studia pracoval jako šéfredaktor a programový ředitel různých německých rozhlasových stanic.

Fitzek píše psychologické thrillery od roku 2006 a všechny se staly bestsellery. Jeho debut *Terapie* se rychle vyšplhal na nejvyšší vrchní příčku žebříčku knižních bestsellerů a byl nominován na Cenu Friedricha Glausera za nejlepší debutový kriminální thriller. I následující knihy se staly hity internetu a knižního trhu a Fitzek si upevnil pověst hvězdy německého psychotrilleru. Jeho knihy vycházejí ve šestatřiceti zemích a několik titulů posloužilo i jako předlohy pro film a divadlo. Sebastian Fitzek je jedním z mála německých autorů, jejichž díla vycházejí i v USA a v zemi detektivek v Anglii.

S autorem se můžete spojit na:
www.sebastianfitzek.de

SebastianFitzekTV
 Sebastian Fitzek
 sebastianfitzek

ISBN 978-80-222-1785-9

9 788022 217859 >

Vydavatelství TATRAN
BELETRIE/Psychotriller
www.slovtatran.sk

Foto: © FinePic®
München/Helmut Henkensiefken